

HALADÁS

(VASUTI FOLYÓIRAT.) —
 VASUTI SZAK ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP
 A MISKOLCZI MAV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
 Fél évre 4 korona
 Negyed évre 2 korona

Szerkesztőség:

Miskolcz, Szemere-utca 26. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre 14.— kor.
 Fél évre 7.— kor.
 Negyed évre 3:50 kor.

A balesetbiztosítás (18-tól 60 éves korig) a „Nemzeti balesetbiztosító részvénytárs.”-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

Állomási előjárók.

Miskolcz, 1904. július 16.

(—ko—) Hire jár, hogy az új rendszer életbeléptetésével *négyszáz*, eddig hivatalnok által vezetett állomást „*degradálnak*“, altisztek fogják vezetni.

Hogy pedig ez degradálás lesz-e, azt a jövő fogja megmutatni. Amilyen a vetés, olyan az aratás!

A mi állomási előjáróink ellen panasz nem lehet. Intelligens, jóra való, munkabíró nép, a szolgálat követelményeinek tökéletesen megfelel s úgy látszik, ez adott okot arra, hogy a külszolgálatnál még nagyobb számmal legyenek képviselve.

De midőn az intézet a nagyobb állomások betöltésénél nagyobb igényekkel lép fel, gondoskodják azokról a tényezőkről is, melyek a kivánt eredmények kétségtelen előfeltételei. Az anyag, ha jól fizetik — a rendezés után erre már panasz nem lehet — nem jönni, de tolongani fog, lehet benne bőségesen válogatni. A kivánt szakvizsgák elegendők és megfelelnek a szolgálat követelményeinek. Most hátra van még egy lényegtelennek látszó, de sarkalatos tényező, a *hivatali tekintély külső kifejezése*.

Ennek pedig útjában áll s lerontja azt az *ezüst zsinóros állomási előjáró*.

Csodálatosan képtelen helyzet!

Ha tőlük minősítést, hivatalnoki vizsgákat és ugyanolyan szolgálatot követelnek, az állomásokon az intézetet képviselik, miért akkor őket úgy felszínözöttatni és czimeztetni, hogy a társadalmi különbség annyira szembetűnő legyen? Minek azt az intelligens egyént a czimbitorlásnak kiténni akkor, mikor

az utas hivatalos szobájának ajtajáról olvassa rá az „állomási főnök” czimét? Minek a polgári társadalomban kellemetlen helyzetbe hozni egy intelligens vasutast a zsinórzattal, hogy legyen a kántornak, tanítónak, jegyzőnek meg a papnak mit lenézni?

Sokszor szoltunk már az előljárók helyzetéről lapunk hasábjain, de eddig eredménytelenül.

Ez nem esüggeszt el bennünket, mert ebben a kérdésben kettős érdeket képviselünk, az intézetét és az állomási előljárókét.

Hogy pedig az új rendszer ne hozzon „degradálás”-t, az az intéző köröktől függ. Szivleljék meg az előljárók jogos kívánságát az intézet érdekében, a részletekre vonatkozólag pedig kérdezzenek meg egyet-kettőt közülök, mert hát a tengerészeti szakosztály ehhez nem sokat ért.

Árúdijszabásunk és szám-tételünk egyszerűsítése.

Irta: Zajácz István.

(Folytatás.)

Az áruosztályozás nem ölelheti föl az összes szállításra kerülő áruk neveit és így az utólagos magyarázásra, különböző szempontból eredő, különböző felfogásra és értelmezésre, valamint az ezek alapján származó meghiányolásra és felszólamlásra igen tág tér nyílik.

Például „csizmamáz”-ként jelöli meg a szállító felek előtt fénymáz vagy suvívként ismeretes árut és ha ezt a laikus szállító a fuvarlevélben fénymázként jelöli meg, úgy a csizmamáz bevallásra megállapított II. oszt. szállítási díja, az ily áruira nem alkalmazható. A mindennapi szállításnál előforduló pótkávé, olaj, eczet, zsír, főzelek, téglá, vászon, szelep, liszt, mag, szén, szőr, papír stb. áru bevallás, tekintettel a gyűjtő névvel történt bevallásra, nem tarthat számot a mérsékelt áru osztály alkalmazására, mert a fuvaros, ki az árut a pályaudvarra kiszállítja, a legtöbb esetben nem áll az értelmi képesség azon fokán, hogy az áru milyenségére, eredetére és összetételére, vagy rendeltetésére nézve a

TÁRCZA.

Dal.

*Megáradt a Kőrös vize,
Alig fér el a medribé,
Ha tovább is egyre árad:
Elszakítja azt a gátot
S elborítja a világot!*

*Árad az én szívem egyre,
A szerelem nem fér benne,
Ha tovább is egyre árad:
Elszakítja azt a gátat —
Ugy halok meg te utánad! . . .*

Brády Albert.

Kázmér emlékiratai

— Naplótöredékek —

. . . Mikor elemista koromban az Istenben boldogult Mózes prófétáról olvastam, egy körülmény rendkívül megragadta a figyelmemet. Önök valószínűleg azt hiszik, hogy a vízvezeték mizériának gyors megszüntetése (t. i. mikor pálcájával a sziklára vágott) — nyerte meg zsenge elmém tetszését. Korántsem. A papa suszter volt — s ez mindent megmagyaráz. Elmemben egyre csak az a gondolat motoszkált, hany pár cipőt szaggathatott el a megboldogult a negyven évi vándorlás alatt? Hát még a vele vándorló férfiak, asszonyok, gyerekek? . . . (Ami a gyerekek lábbeli fogyasztását illeti, azt hiszem, ők jó példával jártak, az az csavarogtak elől.)

Őszintén szólva a negyven év tartalmáról nem tudtam kellő fogalmat alkotni magamnak. — Végre egyszer hallom az iskolában, hogy a tanító urnak ajándékot kell vennünk, mert ez idén negyvenegyedik éve tanít már. Elgondolkoztam magamban: ha a tanító ur a helyett, hogy az iskolába jött volna mindennap, a sivatagba ment volna vándorolni (ami ránk nézve

fuvardíjt számító egyénnek felvilágosítást tudna adni, de sokszor még a kereskedő sem, ki az árut értékesíti. Utóbbi azért nem, mert nincs ideje arra, hogy díjszabási és ezzel kapcsolatos áruosztályozási tanulmányokba merüljön. Rendszerint csak akkor nyer tudomást arról, hogy esetleg túlfizetés történt, vagy hogy kevesebb díj számított fel, midőn szállított áruinak fuvarleveleit, egy üzletszerűleg azzal foglalkozó egyénnel felülvizsgáltatja. Így az áru értékesítése után — esetleg hónapok múlva — jut azon helyzetbe, hogy kifizetett pénzét visszakapja, de akkor is csak részben, mert a megreklamált és visszatérített összeg egy pár százalékát, az után-számítást és reklamálást végző egyénnek engedi át, a végzett teljesítmény fejében.

A bevételi ellenőrség által meghíányolt és terítésül előírt tételeknek körülbelül 90%-a a darabáru szállítást illeti és csak 10%-a olyan, mely kocsirakomány szállításból eredő szállítási díjra vonatkozik. Hogy a számítási nehézmény ily aránytalanul nagy hányada a darabáru szállításból ered, az eddig előadottak alapján szerény véleményem az, hogy annak oka egyrészt az áruosztályozásban, másrészt a szállító közönségnek a szállítási díj iránti közönyösségében keresendő.

Rámutatam már arra, hogy az áruosztályo-

tagadhatatlanul előnyösebb lett volna) — úgy apám számítása szerint legalább nyolevan pár cipőt kellett elnyuznia (a Sinai hegyről lévén szó, csak bergsteiger cipőt érthetett az öregem.) Mivel azonban a sors nem a sivatagba rendelte, hanem az iskolába, ennél fogva a tanító ur a cipők helyett inkább pálczákat koptatott s így hátunk, tenyerünk etc. rendszerint abban a kellemes helyzetben volt, hogy a szivárvány hét színében tündökölhettünk, az esőcseppeket pedig, melyeken a nap sugar (jobban mondva a spanyol nád) megtört, sűrű könypotyogtatás közben szállítottuk

A papa sokszor szitkolózott, mert azt hallotta, hogy valami pap, a helyett, hogy a mennyországáról prédikálna, inkább azon van, hogy az emberek mezitláb járjanak a nedves fűben.

Előre megmondom, hogy a papa nem azért feltette az embereket, mintha könnyen meghülhetek volna, hanem azért, mert se a papot, se a mezitláb járó embereket nem szerette; tessék elképzelni atyafiságos jóindulatát, ha egy pap járt mezitláb; volt ilyenkor mit hallanunk.

Én természetesen sohase mulasztottam el pajtásaimat olyan dolgokba beugratni, melye-

zés, különösen összetett vagy gyűjtő megnevezések használatánál a bevezetésben előadott céljának nem felel meg, mert az áru neve a kereskedelemben, a közhasználatban és a nép nyelvében a legnagyobb részt eltér az áruosztályozás szövegétől és így a szállító közönség, igen sok esetben, az áruosztályozás által nyújtani szándékolt előnyt nem élvezheti; de azért sem felelhet meg, mert az árubevallástól és így a díjszabás ismeretétől függ a mérsékeltebb szállítási díj alkalmazása, emellett sok félreértésre és ebből származólag temérdek utólagos díj behajtásra, reklamációra és vissztérítésre ad okot; de a legnagyobb hibája az, hogy *visszaélésre is tág lért nyit, mert ha a szállító a megfelelő árubevallást használja, sohasem kerülhet arra a sor, hogy az I. osztály díjtételét fizesse*, mert megfelelő csomagolás mellett bármit szállíthat, a mérsékeltebb áruosztályozásra jogot adó árubevallással.

Annak indoklásául, hogy mily egyszerű dolog az áruosztályozás által biztosítani szándékolt kedvezményes szállítási díjtól elesni, a következő példát említem meg:

Mondjuk, hogy egy fél egy zsák *lisztet* szállítva, a fuvarlevélben a csomag tartalmát, illetve az árut egyszerűen „liszt“-ként vallja be. A szá-

kért az ártatlan lábbeli lakolt; igen büszke voltam s meglegedett pillantással néztem a kirándulások végén pajtásaim cipőjére, melyekből vidám mosolylyal kandikáltak elő az ujjak. Az ujjról jut eszembe, hogy a hazatérő fiúk rendszerint a mamájukkal ujjat húztak s ilyenkor — mint az előre látható — ők húzták a rövidebbet, amennyiben népies kifejezéssel élve, rendszerint „kihúzták a lutrit“ (akkor még nem volt eltörölve.)

Valahányszor az ilyen eredményes kirándulásról hazatértek, beszámoltam a megsebesült cipőkről papának, ki keblére ölelt s kijelentette, hogy büszke rám. Ez persze emelte önérzetemet s ilyenkor kettőzött buzgalommal hajszoltam a gyerekeket a nyaktörő és cipőszagató merényletek elkövetésére. (Megjegyzem, hogy nekem, mint agent provocateurnek a javítás, talpalás mibe se került.)

Egyszer azonban csunyául megjártam. A papa ugyanis, miután a dolgát elvégezte, (t. i. az inast alaposan meglábszijazta) sok mindenről kezdett beszélni, többek közt azt mondta, hogy a törökök cipőjük orrára szeretnek félholdat varratni. Persze én a törököket ez időtől fogva igen sze-

mitást végző hivatalnok azon kérdésére, hogy miféle liszt az áru, a kellő értelmi képességgel és díjszabási ismeretekkel nem bíró fuvaros előbb egy nagyot néz, hogy lehet ilyet kérdezni, gondolja magában, aztán azt feleli „hát liszt.” Föltételezhető ugyan, hogy az áru buza- vagy rozsliszt, de az is lehetséges, hogy aszfaltliszt, bőrliszt, burgonyaliszt, csontliszt, faliszt, gubacliszt, halliszt, husliszt, katángliszt, körteliszt, lenmagliszt, márványliszt, mészköliszt, mustárliszt, ragaszliszt, répaliszt, rizsliszt, téglaliszt vagy vérliszt. Szóval az áruosztályozás szerint 47 féle liszt létezik, de nem lehetetlen, gondolja a számító tiszt, hogy ez olyan 48-ik féle liszt, a mi az áruosztályozásban felvéve nincs. Így a szállítási díj megállapításánál nemcsak nem alkalmazza az A) osztály fuvardíját, de még az egyéb lisztekre megállapított mérsékeltbb áruosztály díját sem, hanem az I. osztály díjtételét. E szerint a fél az áruosztályozás által nyújtani szándékolt előnyt nem élvezhette.

Az ily eset igen gyakran előfordul, de az is gyakori, hogy nem nyer ily egyszerű befejezést az ily *téves* árubevallás, mert az elmondottnak folytatása is szokott lenni, még pedig a következő: a leadási állomás számfejtője, a dolog

rény embereknek tartottam, mert ők a félhold dal is beérik, holott az egészet is megkaphatnák. Elég az hozzá, elhatároztam, hogy a fiukat elvben mohamedánokká teszem, t. i. majd megtanítom őket, hogyan kell a cipő orrára félholdat keríteni.

Másnap az iskolában éppen térítettem; tíz perczes szünet volt, a tanító ur átment a kollégájához beszélgetni. Elővettem csillagos bieskamat s kértem a fiukat, hogy valamelyikök vesse le a cipőjét, hadd kerítsem oda az orrára a félholdat. A Pista azonban, a ki alattomos ficzkó volt és átlátott a szitán, illetve a félholdon, sebtében odahozta a tanító ur kalucsniját és én olyan félholdat kanyarítottam rá, hogy láttára a legvénebb törökök is sirva fakadtak volna örömlükben; persze nem vettem észre, hogy a tanító ur sárcipőjén gyakorolom művészetemet.

Vége lett az előadásnak. A tanító ur felakarja huzni a kalucsniját, s azt hiszem, nem kell bőven fejtegetnem, milyen orrot kaptam az agyonszabdalt cipő orrért. Egy szó, mint száz, nem jó cserét csináltam. Azóta valahányszor kalucsnirol és törökökről hallok, — sajátságos eszmétársulás révén — mindig a nádpálca jut eszembe; bővebb magyarázat fölösleges

Vértes G.

hevében, jóhiszeműleg buzalisztként osztályozza az árut és az A) osztály szerint díjazza. De a bevételi ellenőrség, a rovatlapon kitüntetett árubevallás alapján, az A) osztály alkalmazását indokoltnak nem tartja és előírja az A) és I. osztály viteldija közötti különbözetet térítésül. A leadási számfejtő ezt a czimzettől behajtja.

(Folyt. köv.)

Kézi tolatások veszedelmei.

Július 16.

A lefolyt 4 hét alatt három baleset történt kézi tolatás közben. Az egyik májrepedéssel végződött, a második esetet egy összetörött kulcsont és vállpercet s nyli, a harmadiknál pedig nyomban beállott a halál.

A kézi tolatások alkalmával történő balesetek — ritka esetet kivéve — rendszerint a súlyos sérüléseket s igen gyakran halált okoznak s legtöbbször az illető állomásfőnökre s a felügyelő vasuti alkalmazottakra szigorú büntetőjogi következményekkel is járnak és ennek daczára a szomorú tapasztalat azt mutatja, hogy ezen művelettel törődnek általában az állomások legkevesebbet.

Aki többet utazik s a tartózkodások alatt szétszokott tekinteni az állomásokon, az láthatja, hogy az élénk forgalommal bíró helyeken két-három csoportban is tolatnak idegen felek emberei minden felügyelet nélkül, hajmeresztő vakmerőséggel végezvén dolgukat, sőt maguk a vasuti alkalmazottak is, kiknek pedig legjobban kellene ismerni a szabályokat, oly módon végzik ezen műveletet, mintha egyenesen kiakarnák hívni a balvégzetet maguk ellen.

A kézi tolatások egyik legnagyobb veszedelme a kocsiknak egymással való ugynevezett továbbítottése, vagyis egy vagy több álló kocsinak nagyobb erővel reátolt, egy vagy több kocsit által való mozgásba hozatala, ami körülbelül megfelel a mozdony által végzett tolatásnál eszközölt szalasztásnak, gördítésnek, csak hogy ennel sokkal veszedelmesebb.

Míg ugyanis a mozdony által elgördített kocsik szabadon gördülnek tovább, míg azok maguktól meg nem allanak, vagy míg azokat fogóféval vagy fék behúzásával fel nem tartják, addig az elűtetett kocsik maguktól csak néhány lépésre gördülnének s azért, hogy ezek tovább is haladjanak a munkásoknak azon kocsiktól, melyekkel azokat mozgásba hozták, előre kell szaladniok s felhasználva az elűtetett kocsik megindulását, azokat kézi erővel kell tovább tolniok, hogy a kitért helyig velük eljussanak.

Ilyenkor történik azután a legtöbb baleset. Ugyanis rendszerint azok a kocsik, amelyekkel az üttetés történt, magukra hagyatván, az elűtetett kocsik után folytatják útjukat s mivel különösen, ha több kocsit üttetett el, ezek bár azután kézi erővel tolatnak is, menetükben foly-

tonosan lassudnak, a mögöttük magukban haladó kocsik által utóléretnek s ha ilyenkor valamelyik munkás a hátsó ütközők egyikénél tolja az üttetett kocsikat, megvan a többnyire halállal végződő baleset.

A másik veszedelme a felügyelet nélkül való kézi tolatásnak a kocsik összekapcsolása.

A kocsikat ugyanis rendszerint a végükön és oldalt szokták tolni a munkások, ha már most kocsikra tolnak rá és nincs egy közülük, aki külön vigyázna arra, mikor kell a beakasztást eszközölni, megtörténik — amint már tényleg elő is fordult, — hogy a tolással foglalkozó emberek helyükről nem tudják megítélni, mily távolságra vannak az előttük lévő kocsitól vagy kocsisortól s az, aki az összekapcsolást akarja végezni, akkor szalad előre s lép be a vágányba, amidőn az ütközők oly közel jutnak egymáshoz, hogy közöttük már áthatolni nem tud és azok testét ott fogják.

A harmadik veszedelme a kézi tolatásoknak a rakodók közelségének figyelembe nem vétele.

Ilyen eset is 2-3 fordult elő az utóbbi években.

Idegen, a helyi viszonyokkal nem ismerős munkások tolattak. Egyik közülük a rakodó felőli oldalon volt s a nehéz tolással elfoglalva, nem ügyelt maga elé, a rakodó elejénél még csak elfért, mikor azután beljebb jutott, szűkebb lett a hely, teste megszorult a kocsin és a rakodó között, sem előre, sem hátra nem bírt megmozdulni s mire jajdulását meghallották, addigra már a tovább haladó kocsi megforgatta s összeroppantott csontokkal halálra váltan fekdült a rakodó mellett.

Az ütközőknél való tolás a kocsi végén, a vágányban menve való tolatás is sok balesetet okozott már.

Sehol sem oly fontos a szabályok betartása és a kellő felügyelet, mint a kézi tolatásnál s ezek az ellenszelei a baleseteknek is.

Sok bajt okozott már az is, hogy az idegen felek munkásai minden kérdezősködés és engedély nélkül végeztek tolatásokat. Pedig ezen is könnyen lehet segíteni.

Ahol a felek hozzá lesznek szoktatva ahhoz, hogy csakis előzetes engedélykérés után szabad a kocsikhoz nyulniok, ott ilyesmi elő nem fordul, ott azután nem hiányzik soha a felügyelet sem, mert az engedély megadása alkalmával a felügyeletet teljesítő vasuti alkalmazott is ki rendezhető.

Igen sokszor azt mondják az állomások, nincs emberünk, aki a felügyeletet végezhetné. Ez sem képezhet kifogást, mert minden állomásnak van forgalmához képest annyi személyzete, aki ezen felügyeletet mindig teljesítheti, használhatók erre a raktárnokok, állomásfelügyelők, váltóőrök, sőt begyakorolt régi raktári munkások is.

Ezek azután ne csak ott tartózkodjanak a tolt kocsik körül, hanem tényleg felügyeljenek s a munkásokat e közben oktassák a szabályokra is.

Oly helyeken, hol rendszeren ugyanazok az idegenfelek, spediteurök, nagyobb czégek végeztetik rendes munkásaikkal a kézi tolatást, ne sajnálják az állomásvezetők a fáradságot arra, hogy ezeket néha néha a kézi tolatás szabályaira behatóan oktassák.

Egyáltalán mint minden téren, úgy itt is a kellő törekedéssel, jóakarattal és a rend betartásával, szoktatással s ha kell megtorló eszközökkel is ellehet érni az eredményt, azt az eredményt, hogy balesetek kézi tolatásoknál ne forduljanak elő, ami egyrészt nemcsak az állomás személyzetét mentesíti a büntetőjogi következményektől, nemcsak az intézetet óvja meg a fizetendő kártérítéstől, hanem egy pár munkás életet is megtart családjának, a hazának, ami mindenesetre érdemes arra, hogy érte kissé fáradjunk.

Banovits László.

A máv. nyugbérpénztára.

(Folytatás.)

Ha a nyugbérpénztári tag napi keresetében változás, akár emelkedés, akár esetleg csökkenés áll be, akkor a változott napi kereset alapján az illető tag új nyugbérosztályba sorozása hivatalból eszközöltetik.

A tagjárulékok a következőképen vannak megszabva:

Az első nyugbérosztályba tartozó tagok havonként 4 korona 50 fillért;

a második nyugbérosztályba sorozottak havonként 3 koronát és

a harmadik nyugbérosztályba tartozók havonként 1 korona 80 fillért tartoznak fizetni.

Ezen tagjárulékok azonban nem általános, mert a műhelyi munkások, a mozdony- és vonatkísérő, valamint a kocsirendező-személyzet ezen szolgálatuk tartama alatt magasabb járulékokat tartoznak fizetni és pedig az első nyugbérosztályban havi 6 koronát, a másodikban 4 koronát és a harmadikban 2 koronát. Ez utóbbiaknál a terhebb szolgálatra való tekintettel ugyanis az az időtartam, mely után a legmagasabb nyugbérre igényt szereznek, 30 évben van megállapítva, míg ellenben másokra nézve az az időtartam negyven év.

A járulékok hivatalból vonatnak le s az ellen — kivéve a téves és helytelen levonás eseteit — felszólamlásnak helye nincs.

Ha valamely tag betegség vagy munkahiány miatt bért nem kap, arra az időre a tagjárulékok fizetésére nem köteles, de a mellett szerzett jogai épségben maradnak; ugyszintén az a tag sem fizeti a járulékokat, a ki katonai szolgál-

latra vagy fegyvergyakorlatra bevonul. Azon tagok ellenben, kik illetmények nélkül szabad-ságoltattak, erre az időre is kötelesek a járulékokat utánfizetni.

Nyugbérre tiz évi tagság nyújt igényt s azon körülmény, ha az illető tag önhibáján kívül maradandóan keresetképtelenné lett.

Ha valamelyik nyugbérpénztári tag szolgálat-közben balesetből kifolyólag maradandóan szolgálatképtelenné lesz, az esetre a nyugbérpénztár alapszabályok értelmében a 10 évi tagsági idő betöltöttnek vétetik, még ha nem is lett volna tiz éven át tagja a nyugbérpénztárnak s ez esetben a minimális évi összege 300 koronában van megszabva.

A ki 65-ik életévét már betöltötte, vagy a szabályszerű járulékokat 40, illetve 30 éven át fizette, akkor is kerheti nyugbérézését, ha nem is lett keresetképtelen.

(Folyt. köv.)

HETI KRÓNIKA.

A hős búroknak a szive meg-meg dobban, Svájcban pár nap óta egy nagy búr halott van. Meghalt Krüger apó, fejük koronája, Waadt kantonban szállott a halál reája. Bölcs elnöke volt ő a szegény búr népnek. Bánatja ölte meg a dicstelen végnek.

Szörnyű dráma történt egy budai házba, Hol egy esendőrhadnagy gyilkos dühre, lázra Lobbant azért, hogy az öcsce megsértette, Revolverét bőszen a falról levette . . . Két hatalmas lövés rázta meg a léget S szegény öcsce nyomban halott lett, fehér lett.

Bikáviadalról ne szóljon egy strófa? Nincs nap, hogy ne volna egy mű-katasztrófa. Ott az Arénába' ravasz az espáda, Mindig sántit, biczeg, bikát üző lába. Fogás ez csak tőle, nem akar elmenni, Pár magyar ezrecksét óhajt még eltenni.

A Szent István-torony vagy veszélyben forgott, A bécsi ujságok így írják a dolgot: A remek templomnak tőszomszédságába Nagy tűz volt a minap, ámde azt a drága Templomot a csapás szépen megkímélte, Sudár tornyát a láng egy cseppet sem érte.

Czifra állapot van ismét a Balkánon, Utazgatni ottan most senki se vágyjon. Vonat merényletek napirenden vannak, Egy-két-tiz maczedont fültövön is kapnak, A mint bombát tesznek le a vágányokra Fel-fel kötik őket, de nem mennek sokra.

Győznek a japánok, mégis ők szegények: Kolerá mászott a győzők seregének. Az országház ájjer mostanában tiszta, Nem ver mélyebb vizet fel a civillista. Nekünk is lesz talán örömünk egy kevés: Nyugbérpénztár és — a **fizetésrendezés.**

Passe-partout.

HIREK.

* **Vasutasok öröme.** Az államvasutak igazgatóságánál már befejezték a fizetésrendezési többlet, valamint az 1903. év terhére előirányzott pótlék kiutalványozására vonatkozó munkálatokat. F. évi augusztus 1-én az összes alkalmazottak kézhez fogják kapni a reájuk eső hányadot. A rendkívüli 1.600.000 koronás pótlékot úgy osztották fel, hogy abból minden alkalmazottra az 1904. évi fizetési többletnek mintegy 35 százaléka esik.

* **Ejjegyzés.** Posta Pál államvasuti mérnök eljegyezte néhai Kovács Gyula bányászati bánya-gondnok leányát, Mariczát, Selmecbányáról.

* **Felmentett vasutasok.** Közveszélyű cselekmény büntetének kísérlete miatt a miskolczi kir. törvényszék büntető eljárást tett folyamatba Borbély Sámuel főköcsitisztító és Gadnay István miskolczi segédfekező ellen azért, mert április 23-án, amidőn Spiegelhalter Lajos fűtőházi főnök egy mozdonyt a fűtőházból kivezetni szándékolt s azon a Szinva hidig el is jutott, azonban a tömeg fellépése folytán azt visszavezetni volt kénytelen, ugyanakkor a Szinva hidtől 250 lépésnyire fekvő központi váltónál állottak Borbély Sámuel és Gadnay István s ez utóbbi a Borbély Sámuel biztatására és az általa átadott kalapácsal a váltó megrongálását megkísérelte. A királyi ügyészség mindkét vádlott ellen közveszélyű cselekmény büntetének kísérlete miatt vádiratot adott. A vádirat ellen terheltek védőjük dr. Kovács József utján kifogásokat adtak be, amely ügyben a vádtanács a ma megtartott tárgyaláson a védelem meghallgatása után a **vádat elejtette** s mindkét terhelten az eljárást **megszüntette.** A határozat jogerős.

* **Egy államvasuti mérnök tragédiája.** Lácza Szabó László szegedi államvasuti mérnök, állítólag a sztrájkból folyó izgalmak hatása alatt megőrült. A szerencsétlen embernek két gyermeke van most odafele gondozatlanul. A mélyen sujtott nagyszámu család nyomorú a vasutasok segítő bizottsága a lehetőség szerint való rögtönös pénzküldeménynyel segített egyelőre valamelyest, de a szegény vasuti mérnök baján csak az segíthetne, ha haladéktalanul valamilyen gyógyintézetbe ellehetne helyezni.

* **A rákosi vasutasok sztrájkja.** A budapesti büntető törvényszék a rákosi vasutasok közül *hármat* elítélt magánosok ellen való erőszakért, a többi vádlottat *fölmentette*. Az ítélet megokolásában a bíróság hangsúlyozta, hogy *a vasutas nem köztisztviselő*. A törvényszék *Bohus Mihályt, Pázmán Lipót*ot és *Tóth Pált* bűnösnek találta a büntetőtörvénykönyv 176-ik szakaszában tiltott magánosok ellen való erőszak vétségében és ezért őket a büntetőtörvénykönyv 176. szakasza alapján a 92. szakasz alkalmazása mellett külön-külön *két-két hónapi fogházbüntetésre ítélte*. Eme szabadságvesztés-büntetésből Bohusnak és Pázmánnak 46—46 napot beszámítanak. A királyi törvényszék kötelezte az elítélt vádlottakat, hogy a bűnügyi költségeket az állampénztárnak térítsék meg. A többi vádlottakat a törvényszék a terhükre rótt vád és annak következményei alól *fölmentette*, részben ellenük az eljárást *megszüntette*.

* **A nyugbérpénztari kerületi bizottság** a miskolci üzletvezetőségénél már megalakult. Az üzletvezetőség által tagjaivá kinevezettek: *Potha Sándor* felügyelő, *Krón Ignác* műhelyfőnök, *Spiegelhalter Lajos* fűtőházfőnök, *Sz. Nagy Zoltán* állomásfőnök; a július hó 10-én tartott közgyűlésen pedig a tagok által megválasztottak a kerületi bizottságba: *Bedéls Lajos* betűíró, *Szádeczky Sándor* géplakatos, *Fügedi István* kisegítő fűtő és *Kovács István* s.-fékező. A bizottság előadója és jegyzője: *Szűts Jenő* fogalmazó. Az első ülés e hó 15-én délután tartott, a mikor is több tagfelvétel tárgyában döntött a bizottság.

* **Elütötte a vonat.** Piskiről jelentik, hogy az ottani vasuti állomás közelében a gyorsvonat a minap elütötte *Fodorján László* cipészszegédet, aki a vasuti töltésen haladt s már nem volt ideje kitérni a veszedelem elől. A szerencsétlen ember súlyos sérülése következtében rövid idő múlva meghalt.

* **Kirabolt vonat** Montana államban, a Northern Pacific vasut Bearmonth állomása közelében vakmerő vonatrablás történt. A rablás ugyanazon a helyen történt, a hol körülbelül egy év előtt megállítottak és kiraboltak egy vonatot eddig ösmeretlen banditák, miután O'Neill mozdonyvezetőt megölték. A rablók számszerint ketten, ebben a legújabb esetben Bearmonth állomáson észrevétlenül a mozdonyra kapaszkodtak s mikor aztán a vonat már mozgásban volt, az állomástól néhány mértföldnyire, revolverrel a kezükben kényszerítették a mozdonyvezetőt és a fűtőt, hogy a vonatot megállítsák. Aztán ugyancsak e két embert eleven pajsz gyanánt használva, a leretszelt expresszkocsi felé haladtak. Majd arra kényszerítették őket, hogy a kocsi ajtaját dinamittal széjjelrobbantsák, a minek megtörténte

után a két rabló az expresszkocsiban lévő 65 ezer dollárt tartalmazó pénzszekrényt kibobatta a pályatestre. A vonat ezután visszament Bearmonth állomásra, míg a rablók a pénzszekrényt feltörve, dus zsákmányukkal elmenekültek. Állítólag volt még 4—5 czinkostársuk, a kik a környéken őrszemet vetettek, s most valamennyit lázasan keresi a rendőrség. Hihetőleg azonban sohasem fognak a nyomukra akadni, mert Montana hegyszakadécai között biztos rejtekhelyre akadtak, a honnan később elmenekülhetnek.

* **Felrobbantottak egy vonatot.** Belgrádból érkezett hivatalos jelentés szerint a Dedeagacs közelében lévő vasuti hidat maczedon merénylők dinamittal felrobbantották éppen akkor, amikor a Szalonikiból Konstantinápoly felé robogó vonat a hidon keresztülment. Az utasok közül többen szörnyet haltak. Sokan megsebesültek.

Vidéki levél.

Ködben.

1904. júli 16.

Felkiváncóztam én is a nagy városba, hátha hallok már valamit, mert itt a vonatkezelők által gyártott hírektől nagyon megcsömörlöttünk. Pedig minden nap friss és friss pletyka járja. Áthelyezték ezek már Krisztus urunkat is a Teremtő jobbjáról a baljára, meggyanusították már Gábor arkangyalt is nem egy panamával, Pádúai szent Antalt pikáns szerelmi regényekbe keverték, mi előttünk már új hír nem lehet. Most már csak a gutaütések vannak hátra.

Hanem hiába fáradtam. Nagy titoktartás van abba a nagy épületbe s azt látom, az tartja legjobban a titkot, a ki — semmit sem tud. Legalább annak van a legborongósabb, legtitkosabb képe.

Titkárok szaladgálnak a puha szőnyegeken és tipegnek a nagyok előszobáiban várva a kegyes bebocsátásra.

Az ilyfajta „titkár“ bokáig érő kabátban nyakig gombolkozva dől hátra egy zsölyében, bánatos arczán kenetteljes borongós, hófehér plasztrónja alól eltitkolni szándékolt sóhajok törnek elő, szempilláit nehézkeseknek mutatva lelebecsátja s azt hinné a vidéki zónás, hogy már hetek óta ez az álma a munka e lelánczolt rabjának.

Mikor végre bejut az ajtón, nagy méltatlankodva hangos szóval dobják ki, hogy ilyen lapáliákkal most a nagy munkában levő „nagyobb“ urat ne zavarják.

Igy megy ez felfelé. Mindenki dolgozik nagy titokban, de hogy mit, azt a jó ég tudja!

Ez a legujabb vasuti divat.

A nagy katlanban pedig fő valami, mindenki dob bele egy-két — valamit.

Kivül pedig szivszorongva várják azok, a kiknek részére készül. Kiváncsian várják nagyon az ebédet.

— Csak legalább a *szagát* érezhetnének — türelmetlenkednek a titkos edény előtt az ifju rajkók.

Elmosolyodtam ezen a nagy naivitáson, haza jöttem s azt hiszem, hogy jobb attól *minél távolabb lenni*.

—r—

Pályázatunk eredménye.

Július 16.

A június hó 15-én lejárt pályázatunk eredményéről a bíráló bizottságnak véleménye alapján a következőkben számolunk be:

Beérkezett összesen 6 pályamű.

A pályaművek:

1. A zónatarifa haszna. (Jelige: Bátoraké a szerencse.)

2. Hogyan reformáljuk a betegsegélyző pénztárt? (Jelige: A szenvedő emberiség érdekében.)

3. Elegy továbbítása a helyiérdekű vasutakon. (Jelige: Gazdaságos politika.)

4. Az egymást követő vonatok biztonságáról. (Jelige: Ugyanaz.)

5. Jótékony intézeteink működése. (Jelige: Nem mind arany, a mi fénylik.)

6. Furesaságok. (Jelige: Quia non move.)

A pályázat eredménye általában nem kielégítő s a beérkezett pályaművek egyike sem találtatott olyan színvonalon állónak, melyen a pályadíj érdem szerint kiadható. A pályaművek egyikében sem található annyi eredetiséget, amennyi pályaművektől elvárható, ezenkívül a tartalomhiány több pályaműnél a szerkezet pongyolaságával jár együtt.

Az 1. számú pályamű szerzője tárgyával szakszerűen s mondhatni, hogy kiérezhető szeretettel foglalkozik, azonban ezt az intensív kérdést nem képes elég élesen megvilágítani. Inkább ügyes dilettáns munkája, mint szakíróé.

A 2. számú pályamű sok életrevaló eszmét pendít meg a betegsegélyző reform érdekében, de nagy hibája, hogy azután tudálékossá válik s végeredményében irreális következményekre jut. Kidolgozása laza.

A 3. számú pályamű nem egy érdekes indokolást mutat fel. De objektív bírálat után nem találunk az egész művön végighúzóó olyan alaposságot, a mely pályaműveknél kívánatos.

A 4. számú pályamű elég ügyes. Relative legjobb valamennyi pályamű között. Véleményünk szerint azonban, ha a mozdony- és vonatkísérő, valamint a vonatszemélyzet a 25. és 27. számú forgalmi utasításban előírt határozmányokat pontosan betartja és szolgálataát éber figyelemmel és körültekintéssel végzi, az egymást követő vonatok biztonsága kellően meg van óva és nincsen szükség a szerző által javasolt külön harangjelzésekre, melyek inkább csak zavarokat idéznének elő, semhogy a tervbe vett cél előmozdítására szolgálhassanak. — Mint szakértséssel megírt pályamű, a dícséretre érdemes.

Az 5. számú pályamű kritikai munka jellegével bír. Itt-ott sok igazság csendül meg soraiiban, de íróját a nemes hév el is ragadja és bírálatának sok helyt ok nélküli élt ad.

A 6. számú pályamű a szerző által fejtegetett „Furesaságok” közül az első tárgy ugyan szakbeli közlemény, azonban nem eléggé terjedelmes és bizonyító. A második tárgy nem szakközlemény és így a pályázati feltételeknek nem felel meg. A mű irálya elég szabatos és lendületes. Dícséretre ez is érdemes.

A jeligés leveleket a bíráló bizottság elégette, a megdícsért művek szerzői pedig e helyen felhivatnak, hogy amennyiben magukat megnevezni óhajtják, nevüket még e hó folyamán közöljék a szerkesztőséggel, miután munkájuk ellenkező esetben névtelenül fog kiadatni.

IRODALOM.

Felhívás.

Vasutas kartársaink köréből nap-nap mellett érkezett levél, melyben tanácsért fordultak hozzánk, hogy a vasuti altiszti vizsgához ajánljunk tankönyveket.

A válaszadásnál minden egyes esetben némi lelkifurdalást éreztünk, hogy tanácsunkkal használtunk-e a törekvő kartársnak, hogy az

a különféle tankönyvekből ki tudja-e választani a szükséges tanulni valót, nem fecsérli-e idejét olyan dolgok megtanulására, melyek az altiszti vizsgához nem szükségesek, avagy nem hagy-e el olyanokat, amelyeknek nem tudása a sikert egyenesen kizárja?

Ez indított bennünket arra, hogy programunkat — melybe az alkalmazottak szakszerű oktatását is felvettük — ily irányban is kiterjesztve, az 1888. évi 15841. sz. közmunka és közlekedési miniszteri rendeletben foglaltak szoros betartásával „A vasuti altiszti vizsgára készülők kézikönyvét“ összeállítsuk és kiadjuk.

A szükséges anyagot, közelről ismerve az altiszti vizsgarendet és alkalmazkodva azok értelmi képességéhez, a kik e kézikönyvet használni fogják, tisztán és világosan a legjelesebb tanerők könyveiből állítottuk össze és pedig úgy, hogy mellette tanító külön oktatása teljesen felesleges.

A kézikönyv **már elhagyta a sajtót** s megrendelhető szerkesztőségünknel.

Ára 3 korona. Szállítjuk utánvétellel vagy 3 kor. 35 fillér összeg előzetes beküldése után ajánlva, portómentesen.

Miskolcz, 1904. április hó 30-án.

A „Haladás“

vasuti szak- és szépirodalmi heti lap szerkesztősége.

Innen-onnan.

A jó leány.

Gizike (a papa egyetlen leánya egy fiatal emberhez): Ugy szeretnék segíteni a papán.

Ifju: Hát mi a baja?

Gizike: Az egyetlen leányát nagyon szeretné férjhezadni.

Nyári költemény.

A kánikula végre beköszöntött — Senki sem hívta mégis eljött — Örömmük is volna benne — Csak olyan meleg ne lenne — Mint a pokolnak kellős közepén — A honnan Lucifer is fürdőzni méri — Ha nem a Tát-rába, hát az uszodába — Meleget nyelni ő se fog hiába — Mert uszni kérem ő be jó — Csak adósságból nem való — A hideg zuhany ilyenkor édes — Még ha anyós is adja, a negédes — Utána sör és egy kis marhahús — S elmúlik mind a gyomorkatarus — A kánikulában csak az a nagy baj — Hogy elolvad minden, mint a vaj — A zsebben is megindul az olvadás — És üres lesz fenékig, a mi — hajh! nagy blamás.

Kétféle ok.

A.: Miért olyan tulságosan jókedvű az a Szalayné!

B.: Mert gyermekes.

A.: Hát Balogné?

B.: Mert gyermektelen.

Színházban.

A.: Miért huzza át a színlapon minden megölt szereplő nevét?

B.: Megszokásból. Én ugyanis ételhordó pincézér vagyok.

A kitömött poéta.

A Pozsonyban megjelenő „Nyugatmagyarországi Híradó“ban szerényen a következő versike húzódik meg:

Ha meghalok.

Ha meghalok nagy ember lesz belőlem,
És mint még eddig senki, oly híres;
A muzeumban, ha kitömve látnak,
Kiváncsian kérdezzetik: ki ez?
Mert hogyha meghalok, kitömnék engem,
S mint csodát néznek majd az emberek
Mondván: nézze, ennek kiadták az utját,
S ez még is szeretett, csak szeretett...

Hegedüs Gyula.

CSARNOK.

KÖD BEN.

— Regény. —

16

Irtá: IRENTRUH.

Az utolsó délutánt fájó szomorúságban töltötte együtt Katicza és Szolcsvay Mérhetlen bánat szállt a leány szívére. Úgy érezte, hogy Szolcsvay távoztával örökre elveszti szerelmét. Hasztalan vigasztalgatta gyöngéd, becéző szavakkal a férfi, a lány esendesen sirdogált mellette.

— Ne szomorkodjék édes — szólt a hadnagy s magához ölelte a leányt — hiszen nem örökre búcsúznak. El fogok én gyakran jönni, meg fogom én sokszor látogatni az én kis Katiczámat.

Katicza letörülte könyeit s csendesen ingatta fejét:

— Nem fog eljönni... sohasem látom többé...

És hiába beszélt a férfi szerelméről, mely igaz, mély és változatlan, a lány hitetlenül hallgatta, nem bizott, nem hitt benne, hogy az elválás nem örökre szakítja el őket egymástól. Nem kételkedett a férfi szerelmében, érezte, hogy az nagyon szereti őt; a maga szerelmét öröknek vélte, mely elmulthatatlan, soha el nem szálló — és mégis az elválást

mint fekete felleget látta szerelmük egén feltűnni, melynek nyomán soha nem ragyog fel többé a boldogság verőfénye.

A női lélek finom érzése csodálatos sejtelmeket szül. Érti a megmagyarázhatatlant, a messze jövőben létezőt, mert nem érzékeivel, de szerelmes szívével, gyöngéd lelkével érzi a sejtést, mely több annál, mit e szó kifejez és még sem bizonyosság.

Alkonyodott Szolcsvaynak távozni kellett: a tisztikar Montlongékhoz volt hiva estére búcsúlakomára.

Bent a házban szívélyesen búcsúzott el távozó vendégétől az öreg szolgabíró:

— Isten veled édes öcsém; ha erre jársz, térj be hozzánk, szeretettel látunk mindég.

Katicza elkísérte a hadnagyot a kapu melletti nagy almafáig. S ennek terebélyes lombjai alatt átölelték, megcsókolták egymást. Szolcsvay vad szenvedélylyel szoritotta keblére a leányt, kinek ajkai soha oly forrón nem égtek, mint most, a búcsú pillanatában...

E csókokat érezte égni ajkán Szolcsvay egész este. Mig a többiek duhaj jókedvvel mulatták át Montlongéknál az éjszakát, a fiatal hadnagy bánatos szívével oly idegenül érezte magát a jókedv, a vigadás zajában.

... A kora hajnal ragyogó sugarai a falu terén gyülekező huszárok kardjain villantak meg. Indulásra készen állottak, elől a tisztiek, mögöttük két hosszú sorban a huszárok. Majd feltűnt a távolban nagy pejlován Bálinth kapitány, a mint háta mögött a trombitással a század felé közeledett.

Radovich főhadnagy a sorok elé ugrat, fölemeli kardját s messze hangzik a vezényszó:

— Vigyázz! Kardot ránts! Jobbra nézz!

Másfélszáz kard röppen ki suhogva hüvelyéből s ugyanannyi huszár néz keményen szemébe az érkező kapitánynak. Radovich a kapitány elé vágtat s kardja tisztelgésre villan, a mint elmondja jelentését. Mint egy hadúr, úgy léptet végig a kapitány az arcvonal előtt, majd előrelovagol s felharsan az újabb vezényszó:

— Négyesével jobbra előre, lépést indulj!

A század megindul, négyes sorokba igazodik s recsegő trombitaszó mellett vonul ki a faluból.

A házak kapuiban összegyűl a fehérség s a kerítések mögött is kandi leányfejek mu-

tatkoznak. S a mint tánczoló paripáikon tova haladnak a daliás legények, nem egy kerítés mögül száll utánok mély sóhajtás a puha leánykeblekből.

A templom mellett egy udvarból egy vén almafa galylyait ingatta a reggeli szellő. Szolcsvay hosszan nézett oda s gondolatban szintén búcsút intett a jó öreg almafának...

A század mögött jövő vezeték-lovak után, egy podgyász-koesi tetején ült fütyürészve Sáska Jancsi. Ugy látszik, nem nagyon epesztette a búbanat a Tecza után. Pedig a Tecza is kint állott a kapuban s köténye csücskével meghatottan törülgette szeméit. Jancsi erre félrevágott piros sapkája alól hetykén kaecintva emígyen szólt le a szekér tetejéről:

— Szerbusz Tecza!

A trombitaszó mind messzebről hangzott s míg a vadszöllős udvarház egy kicsiny szobájában egy szerelmes szép leány bohó kis szívének nagy bánata patakzó könyekben olvadt föl, a messze országúton egyre távolabb látszott a fölvert porfelleg.

(Folyt. köv.)

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Betűtalány.

**M T I L L É E K
S K Z A A P L Ó**

Ezen betűk az első betűtől számítva bizonyos kihagyásokkal végig úgy állítandók össze, hogy azok egy nagyérdemű és régen megoldás előtt álló kérdést adjanak.

A talány minden megfejtője, ki pontos címét közli s csomagolási és posta díj tejében 50 fillért beküld, jutalmul egy értékes könyvet kap.

Az 50 fillér bélyegjegyekben is beküldhető.

Megfejtési határidő július hó 22-ig. A talány megfejtését július hó 24-iki számunkban fogjuk közölni.

A „Haladás“ 27-ik számában közölt talány helyes megfejtése:

Felalányok.

A 6 megfejtőnek, kik az 50 fillért beküldték, a jutalom könyvet kiszolgáltattuk.

Szerkesztői üzenetek.

- P. Béla. A beküldött versek nem közölhetők.
 B. László. A cikket későn kaptuk, a mult számból kiszorult. Üdvözlöt.
 G. L. Büntetése egy évig terjedhető fogház.
 Zolán. Holnapután, hétfőn itthon lesz.
 Több levelre jövő számunkban válaszolunk.

Felelős szerkesztő: **Zsivkovics Antal**

Magyar királyi államvasutak
 üzletvezető eg. Debreczen.
 15448/904. sz.

Pályázati hirdetés.

A magyar királyi államvasutak Szatmár-Németi állomásán 1904. évi december hó 31-én a vasuti vendéglő bérlete lejár, ugyanazon időponttól számítandó öt évi időtartamra ezen vendéglő bérletére ezennel zárt ajánlati tárgyalás hirdettetik.

Az I. koronás bélyeggel és — Ajánlat a magy. kir. államvasutak Szatmár-Németi állomásán levő vendéglői üzlet bérletére — felirattal ellátott, nem különben a kellő okmányokkal felszerelt, borítékba zárt és lepecsételt ajánlatok 1904. évi augusztus 2-án déli 12 óráig a magy. kir. államvasutak debreczeni üzletvezetője titkári hivatalához posta után tértivevénylyel nyújtandók be. Ugyanazon időpontig bánatpénzül háromszáz korona készpénzben küldendő be. — függetlenül az ajánlattól — a debreczeni üzletvezetőség gyűjtőpénztárába posta útján, jelen pályázati hirdetés számára való hivatkozással. A vendéglők bérletére vonatkozó feltételek pevezett üzletvezetőség III. (forgalmi és kereskedelmi) osztályban Tisza-palota II. em. 25. ajtó) a hivatalos órák tartama alatt (d. e.

8—12. és d. u. 2—4 óráig) megtekinthetők. miért is az ajánlat tevőkről feltételeztetik, hogy azokat ismerik és magukra nézve egész terjedelmökben kötelezőknek elfogadják.

A feltételektől eltérő, vagy a kitűzött határidőn túl beérkező ajánlatok figyelembe vétetni nem fognak.

A magy. kir. államvasutak fentartják maguknak azon jogot, hogy a pályázók közül tekintet nélkül a felajánlott bérletösszeg nagyságára, szabadon választhassanak.

A vendéglő helyiségek közül az I—II. oszt. és a külön étterem fűtése és világításáról a vendéglős saját költségén köteles gondoskodni, míg a III. oszt. városi és étterem világításai és fűtési költségeit fele részben a vasutintézet, fele részben pedig a vendéglős viseli.
 Kelt Debreczen, 1904. július hó.

Az üzletvezetőség.

(Utányomás nem díjaztatik.)

Magyar királyi államvasutak
 122380/1904. sz. C. II.

Hirdetés.

Keletnémet magyar vasuti kötelék.

(VI. pótlék kiadása a II. rész I. füzetéhez.)

Folyó évi augusztus hó 1-től való érvénynyel a fentti füzethez a VI. sz. pótlék lép hatályba. Tartalma egyes különösen az élelmi cikkek szállítására vonatkozó kivételes díjszabások bővítése, továbbá két új kivételes díjszabás felvétele, dinnyének teherárúkénti és paradicsomnak gyorsárúkénti szállítására.

Ára 60 fillér. Kapható a magyar királyi államvasutak díjszabás-elárúsító hivatalában (VI. Csengeri-utca 33) Budapest, 1904. július 4-én.

Az igazgatóság.

(Utányomás nem díjaztatik.)

Külön töltve a Budapesti
 Országos Casino és
 Park Club
 részére

LITKE J.

cs. és k. udv. szállító

Pécs és Budapest,
 Szép-utca 3-ik szám.

==== A legmagasabb kitüntetések. ====

Forstné Váncza Emma

Felsőmagyarország legelőkelőbb és
 legismertebb festészeti és fényké-
 pészeti műintézte.

Sötétkapu. MISKOLC. Saját ház

Ajánlja általánosan elismert, művészi-
 sen kidolgozott modern aquarell festéseit
 és platin a y tá ai új és régi képek után,
 — izlőesen rendezett csoport- és tableaux
képeit családoknak, barátoknak és egyesü-
 leteknek — bámulatosan sikerült gyermek
főlveteleit a legújabb taitalmányu műszere-
 vel, melyekkel a leggyorsabb pillanat-felvé-
 telt lehet eszközözni a legborúsabb időben.

Vasutasok igazolójegyéhez szükséges
 fényképek nagy ármérsékléssel
 készíttetnek!

Van szerencsém beesés tudomására hozni, miszerint „Erzsébet“-hez címzett

gyógyszertáramat

a Vörösmarty- és Szirma utca sarkán, (ezelőtt Gordon-utca) megnyitottam.

Midőn kész szolgáltatást felajánlom, egyúttal legyen szabad b. figyelmét arra is felhívnom, hogy az összes vasuti alkalmazottak részér: a gyógyszerek s állítását megkaptam és annak kiszolgáltatását gyorsan és pontosan eszközölöm s továbbá hogy nálam minden, a gyógyszerészethez tarozó különlegességek is kaphatók, ugymint:

„Szt. Antal“ köszvény és rheuma elleni folyadék. Ára 70 fillér.

Szt. Antal pasztillák, mindenféle gyomorhaj, felfuódás, rossz emésztés és étvágytalanság ellen. Ára 60 fillér.

Tyukszemirtó „Pedin“, biztos hatású szer tyukszem és bőrkeményedés ellen, este reggel bekenni. Ára 60 fillér.

Erzsébet királyné gyöngyvirág arczkréme, a szeplő és májfoltokat eltávolítja, az arcz és kéznek habsterü szint ad, hatása egészen biztos. Ára 90 fillér. Az üres tégely 10 fillérbe visszavéteik. Hozzá

Erzsébet gyöngyvirág szappan, ára 60 fillér.

„Peditor“ biztos szer a lábizzadás, lábszag, kipálás és ebből származó bőrbajok ellen. A test minden részére alkalmazható. Ára 70 fillér.

Dr. Móore fagybalzsam, a fagyos részeket este reggel bekenni, a fájdalmas viszketést megszünteti, hatása biztos. Ára 70 fillér.

Erzsébet k. záj-essentia 20–30 csepp egy pohár vízbe cseppentve az inyhust erősíti és a fogromlást megakadályozza. A szájnak kellemes izt kölcsönöz. Ára 70 fillér.

Balassa cseppek, étvágytalanság ellen. Ára 70 fillér.

„Magyarhoni balzsam b. pedró“ nagy szaktekintélyek által kitünőnek találtatott. Ára kis doboz 30 fillér, nagy doboz 45 fillér.

Erzsébet k. növény fogpora, kis doboz 50 fillér, nagy doboz egy korona.

Vidékre 2 korona megrendelésnél posta és csomagolás nem számítatik.

Mély tisztelettel vagyok alázatos szolgálja

Popovits Antal,

az „Erzsébet“ hez címzett gyógyszertár tulajdonosa.

27

Sürgőnyezim: Popovits gyógyszeré z M skolez.

Értesítés!

Értesítjük lapunk olvasóközönségét, hogy a

Vasuti altiszti vizsgára készülők kézikönyvét

a közm. és közlekedési m. kir. miniszter 15841/1888. sz. rendelete alapján összeállítottuk és kiadtuk. *E jelenleg valóban hézagot pótló munka*

~~~~ már elhagyta a sajtót! ~~~~

➡ **Ara 3 korona.** ➡

Miskolez, 1904. április 30.

A. „HALADÁS“ szerkesztősége.

Előfizetések szerkesztőségünkhöz küldendők.